తోడయ్యే వయసు

నాకు అమ్మ తప్ప నాన్న తెలీదు. నేను పుట్టిన కొన్నాళ్ళలోనే ప్రమాదవశాత్తూ పోయారట నాన్న. అమ్మకు నేను. నాకు అమ్మ. అమ్మ చాలా తెలివైంది. చాకచక్యం గలది. అందుకే ఒంటరి జీవితం నెగ్గుకు రాగలిగింది.

న్యూజెర్సీ కథ

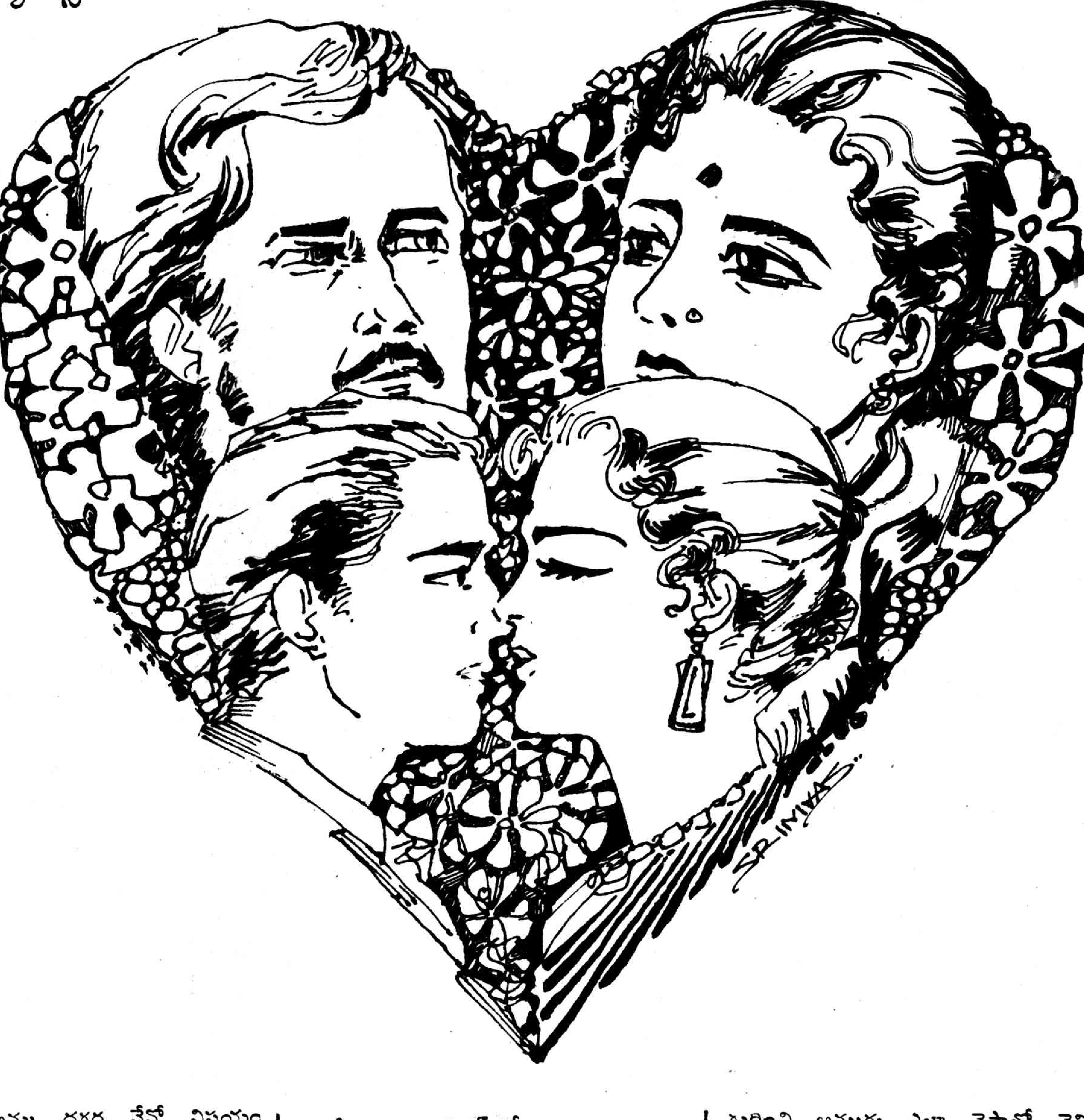

అలాంటి అమ్మ దగ్గర నేనో విషయం దాచాను. దాన్నెలా అమ్మకు చెప్పాలో తెలియక తిమమక పడుతున్నాను. భయపడుతున్నాను కూడా.

అదే అన్నాను ఉత్తమ్‌తో.

"మన స్నేహం మనకు తెలియకుండానే ప్రేమగా మారిపోయింది. కానీ మన గురించి అమ్మకు ఎలా చెప్పాలో తెలియడంలేదు ఉత్తమ్"

"నువ్వేమీ చెప్పకు. మీ అమ్మగారిని పరిచయం చెయ్యి చాలు. మిగతాదంతా నేనే

చెప్తాను."

"అమ్మో ..."

"భయం ఎందుకు హరితా. నేను మాట్లాడకపోయినా నీ మాటల్లో మీ అమ్మగారేమిటో తెలిసింది. నిన్ను జీవితాంతం ప్రేమించగలనని, పోషించగలననీ నిరూపించుకోగలిగితే మన ప్రేమను కాదనరు."

"మరి మీ డాడీ ఒప్పుకుంటారా?"

"తప్పకుండా – అమ్మా నాన్నా చేస్తే ప్రతీ ఒక్కరూ పెళ్ళి చేసుకుంటారు. భార్య అని ఒకమ్మాయిని తెచ్చి ప్రక్కన పెడితే ఎవరైనా ఏలుకుంటారు. ప్రేమించే హృదయంతో, ఏలుకోగలిగే ధైర్యంతో కోరుకున్నవాళ్ళని సొంతం చేసుకోవడం అందరూ చేయలేరు – అని ఒక సారి మా కజిన్తో అంటుంటే విన్నాను. కాబట్టి మా డాడీ కాదనరన్న నమ్మకం నాకుంది"

ఉత్తమ్ మాటలు విన్నాక నాకు ధైర్యం వచ్చింది. డిగ్రీ అయిపోయాక అమ్మకు ఉత్తమ్ని పరిచయం చేద్దామని అనుకున్నాను.

డిగ్రీ పరీక్షలు అయిపోయాయి. ఇంక రేపో మాపో సమయం చూసుకొని ఉత్తమ్ని తీసుకెళ్ళి అమ్మకు పరిచయం చేద్దామనుకుంటున్నాను. సరిగ్గా అలాంటి సమయంలో అమ్మ 'ఆ' విషయాన్ని చెప్పింది.

ఆ విషయం చెప్పిన అమ్మ అయితే అలాగే, ఎప్పటిలాగే, మామూలుగానే వుండగలిగింది గానీ నేను మాత్రం రాత్రంతా నిద్రలేకుండానే గడిపాను. ఆలోచనల్తోనే కాదు, ఆవేదనతో కూడా!

రాత్రి పదిగంటలవుతుందేమో, కిచెన్లో పని పూర్తిచేసుకొని అమ్మ నా దగ్గరకు వచ్చింది. చదువుతున్న మాగజైన్లోంచి అమ్మ వైపు చూశాను. అమ్మ చూపు ఎప్పటిలాగానే ప్రశాంతంగా వుంది. అయితే, నావైపు తదేకంగా చూస్తున్నట్టుగా వుంది.

"ఏంటమ్మా ...?" అన్నాన్నేను. అమ్మేమీ మాట్లాడలేదు. నావైపే చూస్తోంది. చదువుతున్న పుస్తకాన్ని ప్రక్కన పడేశాను.

"అమ్మా. అదోలా వున్నావేంటి?" అమ్మ వైపు తిరిగి అడిగాను.

"నీతో ఓ విషయం చెబుదామనుకుంటున్నానమ్మా..."

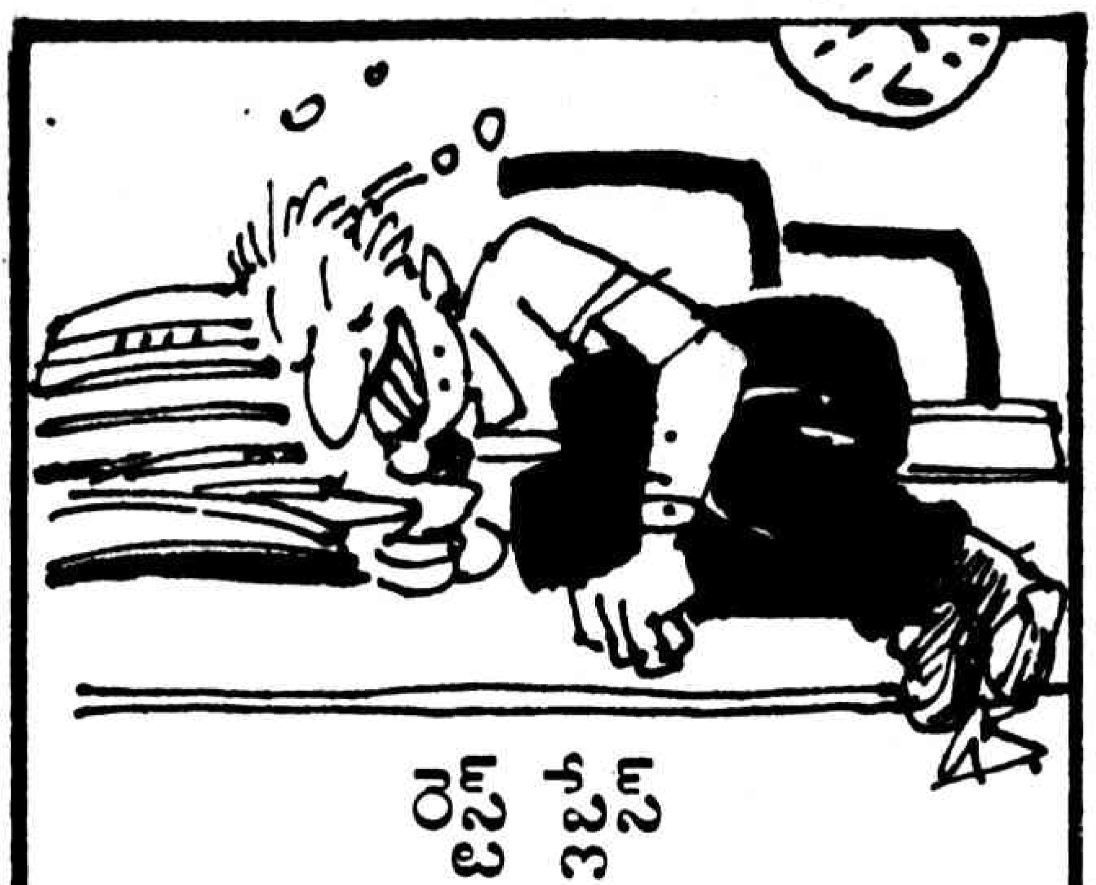

రెస్ట్ ప్లేస్

"నువ్వు పది రోజులు లీవు తీసుకోవాలయ్యా"

"ఎందుకు డాక్టర్"

"నీ ఆరోగ్యం బాలేదు. నీవు కంప్లీట్ రెస్ట్ తీసుకోవాలి."

"అలాగయితే నేను ఆఫీసుకు వెళతాను డాక్టర్"

– కె.వి. మధుసూదనరావు

"ఏంటమ్మా?" ఆసక్తిగానూ, అదోలానూ అడిగాను.

"విన్న వెంటనే కంగారుపడకు. స్థిమితపడి ఆలోచించు. నీ అభిప్రాయం మీదే నా నిర్ణయం ఆధారపడి వుంటుంది."

సౌమ్యంగా వుండే అమ్మ కంఠంలో నాకు తెలిసిన అమ్మ మనసుని క్రమ్మేస్తూ మరో క్రొత్త మనసు కనిపిస్తుంటే విచలితురాల్ని అయ్యాను. నా ఫీలింగ్స్తో ఎటువంటి సంబంధమూ పెట్టుకోకుండా అమ్మ పెదవులు కదిలాయి.

"అమ్మా" గట్టిగా అరిచావనుకున్నాను. కానీ పూడుకుపోయిన గొంతులో స్వరం చిక్కుకుపోయి బయటకు వచ్చింది కాదు.

నా ముఖంలో భావం అర్థం చేసుకుందేమో ... "ముందే చెప్పాను కదా" నా కళ్ళలోకి చూస్తూ "ఆలోచించకుండా నీ అభిప్రాయం చెప్పకు. అవసరమైన సమయం తీసుకొని ఆలోచించు. అన్నివిధాలా సంతృప్తిపడ్డాకే నీ అభిప్రాయం చెప్పు" అని అటుప్రక్కకి తిరిగి పడుకుంది.

అమ్మ రోజూ లైటార్పి పడుకొనేది. అమ్మ మరచిపోతే నేను ఆర్పేదాన్ని. లైటుంటే నిద్రపట్టని నాకు రాత్రంతా ఆలోచనల్తోనే నిద్రపట్టిందికాదు.

నాలుగురోజుల తర్వాత అమ్మ అడిగింది.

"నేను చెప్పిన విషయం ఆలోచించావా?"

"ఇంకా ఏమీ ఆలోచించలేదు"

"ఆలోచించమని చెప్పి నాలుగురోజులయ్యింది కదా?"

"... ... ..."

"కాదంటే చెప్పెయ్. నేనూ చెప్పేస్తాను."

"ఒప్పుకున్నట్టు చెప్పేసే వుంటావు కదా?"

"చెప్పేను. నువ్వొప్పుకుంటేనే నేనొప్పుకుంటానని చెప్పేను."

"మరి నా విషయం?"

"నీకెలాంటి లోటూ రాదు. నీ జీవిత గమనంలో ఏ తేడా వుండదు. అందుకు హామీ ఇస్తాను. ఇప్పిస్తాను."

"... ... ..."

"ఆలోచించుకోడానికి టైముంది. తొందరేం లేదు. నీ ఆలోచన తర్వాతే ఏదైనా మొదలవుతుంది."

"ఆలోచించేదేమీ లేదు. చెప్పాల్సిన విషయం ఒకటుంది."

"ఏమిటి?"

"నేను ఉత్తమ్ అనే అబ్బాయిని ప్రేమించాను. ఇద్దరమూ పెళ్ళి చేసుకుందామనుకున్నాము"

అమ్మ ఏ మాత్రం ఆశ్చర్యపోయినట్లు లేదు. చిన్నగా నవ్వినట్లు మాత్రం అనిపించింది. నేను సీరియస్గానే వున్నాను.

"నీ మంచి చెడ్డలు చూడాల్సినదాన్ని. అంతే కాదు. నీ ఇష్టాఇష్టాల్ని నెరవేర్చాల్సినదాన్ని కూడా. ఆ అబ్బాయిని తీసుకురా. మాట్లాడతాను"

"ముందు నీ విషయం ఆ అబ్బాయికి చెప్పాలి. అతను అందుకు అంగీకరిస్తేనే అతన్ని నీకు చూపిస్తాను."

"ఆ అబ్బాయి అంగీకరించాలా?"

"అక్కర్లేదు. ఆ అబ్బాయికి ఇష్టం లేకపోతే నన్ను మరచిపొమ్మని చెప్తాను"

"నాకోసం త్యాగం చేస్తున్నావా?"

"కాదు. నీకు అడ్డు రాగూడదని అనుకుంటున్నాను."

"నువ్వు నాకెప్పుడూ అడ్డు కావు. నేనెప్పుడూ అలా అనుకోలేదు. ఏదెలా జరిగినా మనం కలిపి వుండేలాగే నా నిర్ణయాన్ని మలుచుకుం

(తరువాయి 72వ పేజీలో)

12-1-96 ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్రవారపత్రిక

(67వ పేజీ తరువాయి)

టాను. అలసిన నా మనసు సేదనాశిస్తుంది. అది స్వార్థం కాదు. అందుకే నీ ముందు పెదవి కదిపాను. అదీ అర్థం చేసుకుంటావనే. నిన్నెప్పుడూ దూరం చేసుకోను. నీ జీవితాన్ని కూలద్రోయను. నీ మనసునీ, నీ ప్రేమనూ చంపెయ్యను..."

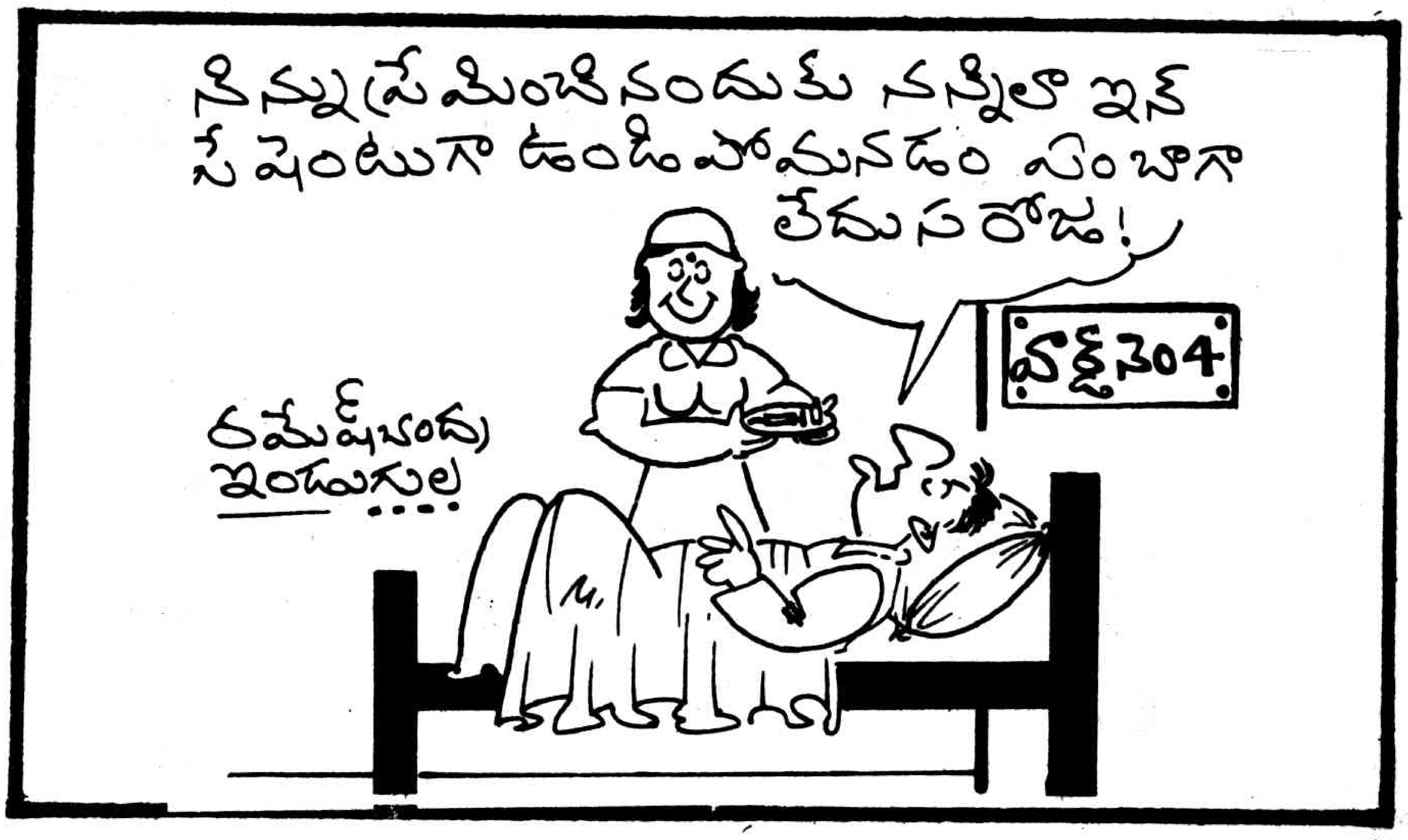

అమ్మ గొంతులో తొణికిసలాడిన భావానికి నేను చలించిపోయాను. అమ్మ కళ్ళముందు పెరిగిన నేను అమ్మను అర్థం చేసుకోలేకపోయానేమోనని, అమ్మను కష్టపెట్టానేమోనని బాధ కలిగింది నాకు ఆ క్షణంలో. అమ్మ కళ్ళల్లో అయితే నీళ్ళు తిరగలేదుగానీ నా కళ్ళు మాత్రం సజలాలైనాయి.

మర్నాడు ఉత్తమ్‌ని కలిశాను. తన ధోరణిలో మాట్లాడుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్న ఉత్తమ్‌తో అసలు విషయం మాట్లాడ్డానికి అవకాశం చిక్కింది కాదు చాలాసేపు. ఉత్తమ్ మాటల్ని కట్ చేస్తూ కాస్త సీరియస్‌గానే అన్నాను... "ఈరోజు నీతో ఓ విషయం చెప్దామని వచ్చాను. కాస్త వింటావా?"

ఉత్తమ్ వాక్ప్రవాహం ఆగింది. నవ్వుతున్న ముఖంలో అలర్ట్‌నెస్ చోటుచేసుకుంది. "ఏమిటి?" అని అడిగాడు.

"అమ్మ ... అదే మా అమ్మ ..." తల వంచుకొని "పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటూంది" చెప్పాల్సింది సింపుల్‌గా, సూటిగా చెప్పేయగలిగానుగానీ గొంతులో అదేమిటో చాలా మార్పొచ్చింది. ఉత్తమ్ ఏమీ మాట్లాడకపోయేసరికి తలెత్తి చూశాను. ఉత్తమ్ నావైపే చూస్తున్నాడు.

ఆశ్చర్యపోతాడనుకున్నాను. భయపడ్డాను కూడా, నన్నో పురుగుని చూసినట్టు చూస్తాడేమోనని. కానీ ఆశ్చర్యపోవడం నావంతయ్యింది. "నువ్వేమైనా తప్పు చేశావా?" అని అడగడంతో.

ఉత్తమ్ అడిగింది అర్థంకాలేదు నాకు.

"ఏమీ లేదు. తప్పు చేసినందాన్లా తలదించుకొని చెప్తుంటేనూ ..."

"అవును అమ్మ చెప్పిన మాటలు విన్నప్పుడు నాకైతే ఆశ్చర్యమే కలిగింది. నోట మాట రాలేదు. మెదడు మొద్దుబారిపోయింది చాలాసేపు"

"అయితే నేనూ నీలాగే ఫీలవ్వాలన్నమాట"

ఏమిటన్నట్లు ఉత్తమ్ వైపు చూశాను. నా చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకొని "మా డాడీ కూడా పెళ్ళి చేసుకుంటున్నారు" ఉత్తమ్ తల దించుకోలేదు, నా కళ్ళల్లోకి చూసి చెప్పాడు. చెప్తున్నప్పుడు గొంతులో ఎలాంటి మార్పూ కలగలేదు.

నేను మాత్రం "అరె, మీ డాడీ కూడానా?"

"అవును. నిన్ననే చెప్పారు. ఇక్కడ్నుంచి మనం వెళ్ళబోయే ముందు చెప్దామనుకున్నాను. అంతలో నువ్వూ ఇలాంటి న్యూసే చెప్పావు. గమ్మత్తుగా వుంది కదూ? ఇంతకూ మీ కాబోయే డాడీ ఎవరు?"

"తెలీదు. అమ్మకూడా చెప్పలేదు. నా అభిప్రాయాన్ని చెప్పమంది. నేను సరేనంటే అతనికి చెప్తుందట. అతన్ని అప్పుడు చూపిస్తుందేమో"

"మా డాడీ కూడా ఆమెని చూపించలేదు. త్వరలో చూపిస్తానన్నారు. ఇంతకూ నీ అభిప్రాయాన్ని మీ అమ్మగార్కి చెప్పావా?"

"లేదు. నీ అభిప్రాయం తెలుసుకొని చెప్తానని చెప్పేను."

"అంటే మన విషయం మీ అమ్మగారితో చెప్పేసావన్నమాట. పోన్లే. ఈ రకంగానైనా నీకు ధైర్యం వచ్చింది."

"ఇంతకూ అమ్మతో ఏం చెప్పమంటావ్?"

"ఈ విషయంలో నా అభిప్రాయం దేనికి. నేను కాదంటే మీ అమ్మగార్ని వ్యతిరేకిస్తావా?"

"కాదు. నిన్ను వదులుకుంటాను."

"అమ్మో పైకి కన్పించవుగానీ నువ్వు చాలా డేంజర్ సుమా. నన్నే వదులుకుంటావా, నువ్వు లేకుండా నేను బ్రతకగలనా?" ఉత్తమ్ అన్న తీరుకి, అభినయానికీ నవ్వలేకుండా వుండలేకపోయాను. ఉత్తమ్ అంతలోనే గంభీరంగా మారిపోయాడు.

"హర్షితా. ప్రేమైనా ఇష్టమైనా ఏర్పడ్డానికి మనసేగానీ వయసుతో నిమిత్తం లేదు. నిజానికి ఒకరికొకరు తోడయ్యేది వయసులో వున్నప్పుడు కాదు. వయసుడిగినప్పుడు. ఆకర్షణ ప్రేమై, అది పరిపక్వమయ్యేదీ అప్పుడే. మీ అమ్మగారు, మా డాడీలాంటి వాళ్ళలా కొంతమందికి ఆ అదృష్టం వుండదు. శారీరక సేవలకే కాదు, మానసిక సేదకూ తోడు కావాల్సింది ఇప్పుడే. నిజమైన ప్రేమ ఉద్భవించేదీ ఇప్పుడే. కొడుకులైనా, కూతుళ్ళైనా దాన్ని అర్థం చేసుకోవాలి. సహకరించాలి. వాళ్ళ మనసెరిగి ప్రవర్తించాలి ..."

ఉత్తమ్ అలా మాట్లాడుతుంటే చలించిపోయాను. ఇంత లోతుగా ఆలోచించగలడని ఎప్పుడూ అనుకోలేదేమో, రెప్పలు వేయకుండా అలా చూస్తూ వుండిపోయాను.

ఆ నెలలో డిగ్రీ రిజల్ట్స్ వచ్చాయి. ఫస్ట్‌క్లాసొచ్చింది నాకు. ఆ సంవత్సరంలోనే ఉత్తమ్‌కీ, నాకూ పెళ్ళి జరిగింది. మమ్మల్ని ఉత్తమ్ తల్లిదండ్రులూ, మా అమ్మానాన్నలూ మనస్ఫూర్తిగా ఆశీర్వదించేరు.

ఆ రెండు క్రొత్త జంటల కళ్ళల్లో వెలుగు మా రెండు జతల కళ్ళల్లో ప్రతిఫలించింది!

— కోరుకొండ సత్యానంద్